

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG LEGFELSŐBB BÍRÓSÁGA

Bfv.III.1.132/2010/5.szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága Budapesten, a 2011. év március hó 8. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A súlyos testi sértés büntettének kísérlete miatt S.F. és társa ellen folyamatban volt büntetőügyben az I. rendű terhelt védője által benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálva a Hajdúböszörményi Városi Bíróság 8.B.233/2003/87. számú ítéletét és a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 1.Bf.551/2009/5. számú végzését az I. rendű terhelt tekintetében hatályában fenntartja.

E végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

S.F. I. rendű terheltet a Hajdúböszörményi Városi Bíróság a 2009. június 12-én kelt 8.B.233/2003/87. számú ítéletével társtettesként elkövetett testi sértés büntettének kísérlete miatt 200 napi tétel - egy napi tétel összege 180 forint -, összesen tehát 36.000 forint pénzbüntetésre ítélte.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a következő.

S.F. I. rendű és B.G. II. rendű terhelt 2002. október 18-án 15 óra körül a P. telephelyre érkező - B.Gy. által vezetett - Nissan

Vanette Cargo típusú tehergépkocsi elé álltak, megakadályozva ezzel annak továbbhaladását.

Ezt követően a II. rendű terhelt betörte a tehergépkocsi jobb első lámpabúráját, mire B.Gy. lefékezett. Ezután az I. rendű terhelt a gépkocsihoz lépett és az ajtót kinyitva ököllel kis-közepes erővel a sértettet többször fejbe ütötte, míg a II. rendű terhelt a tehergépkocsi bal hátsó ajtajának üvegét egy betondarabbal betörte.

Végül a terheltek a sértettet a gépkocsiból kihúzták és közösen bántalmazták, tarkóján, fején többször megütötték, majd a II. rendű terhelt a már földön fekvő sértettet testének különböző részén több esetben megrúgta.

A sértett a terheltek bántalmazása következtében a bal oldali falcsontról területének zúzott sebzését, agyrázkódást, mindkét oldali mellkasról zúzódását, a bal kéz zúzódását és hámlásos sebzését, a bal fülkagyló és a bal halántékcsontról területének zúzódását és a jobb lábujj körömpercének zúzódását szenvedte el.

A sérülések nyolc napon belül, ténylegesen 4-5 nap alatt gyógyultak, azonban a sérülések helyére és jellegére figyelemmel ennél súlyosabb, nyolc napon túl gyógyuló sérülés is bekövetkezhett volna.

A terheltek és védőik fellebbezése folytán eljáró Hajdú- Bihar Megyei Bíróság a 2010. május 12-én meghozott 1.Bf.551/2009/5. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

Az ítéletek ellen az I. rendű terhelt védője nyújtott be felülvizsgálati indítványt.

A védő álláspontja szerint az ügyben eljáró bíróságok tévesen minősítették az I. rendű terhelt cselekményét, mivel kizárólag a könnyű testi sértés vétségének befejezett alakzata állapítható meg a terhére.

A felülvizsgálati indítvány hivatkozik a 2004/491. számú BH-ra, amely szerint nem a magatartás eredményének, hanem az elkövető tudattartalmának van meghatározó jelentősége.

Álláspontja értelmében a cselekmény minősítésénél a Legfelsőbb Bíróság 15. számú irányelvében foglaltakat kell szem előtt tartani. Az elkövető tudattartalmára a külvilágban megjelenő tények alapján lehet következtetéseket levonni. Az elkövetők szándékának, valamint magatartásuk eredményének együttes értékelése alapján lehet eldönteni azokat a jogkérdéseket, amelyek a cselekmény helyes minősítéséhez szükségesek.

A felülvizsgálati indítvány szerint a cselekmény törvényes minősítése könnyű testi sértés vétsége, amely viszont csak magánindítványra büntethető, ám a sértett feltételes módon megfogalmazott nyilatkozata nem tekinthető joghatályos magánindítványnak. Ennek megfelelően a Be. 373.§ (1) bekezdése I/b. pontja alapján az ügyben született határozatok hatályon kívül helyezését és új eljárás elrendelését indítványozta.

A Legfőbb Ügyészség a BF.3323/2010. számú átiratában a felülvizsgálati indítványt nem tartotta alaposnak. Utalt arra, hogy valóban nem egyértelmű, miszerint a terheltek előre láthatták volna, hogy cselekményük súlyosabb, akár nyolc napon túl gyógyuló sérülés előidézésére is alkalmas. Mindazonáltal az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás alapján az I. rendű terhelt cselekménye könnyű testi sértés vétségének (Btk. 170.§ (1) bekezdés) és azzal valóságos alaki halmazatban, garázdaság vétségének (Btk. 271.§ (1) bekezdés) minősül. Előbbi cselekmény felrovásának nem lenne akadálya, mivel a sértett joghatályos magánindítványt terjesztett elő. A Legfőbb Ügyészség azonban - minthogy a téves minősítés nem vezetett törvénysértő büntetés kiszabásához - a megtámadott határozatok hatályában fenntartására tett indítványt.

A nyilvános ülésen az I. rendű terhelt védője a felülvizsgálati indítványát változtatás nélkül fenntartotta, míg a Legfőbb Ügyészség képviselője átiratában írtakkal egyezően nyilatkozott.

A felülvizsgálati indítvány nem alapos.

A konkrét ügyben azt kellett vizsgálni, hogy a sértett bántalmazása során a terheltek szándéka mire irányult, és az eredmény vonatkozásában a szándékuk megegyező volt-e.

Az irányadó tényállás szerint először az I. rendű terhelt ököllel, kis-közepes erővel többször megütötte a fején a sértettet, majd társával az autóból kihúzták és a bántalmazást immár közösen úgy folytatták, hogy tarkóján és fején ismét többször megütötték, ezt követően a földre kerülő sértettet a II. rendű terhelt kis-közepes erővel testének több részén megrúgta.

Kétségtelen, hogy a bántalmazás adott módjából fakadóan a terheltek tudata feltétlenül átfogta, hogy magatartásukkal a sértettnek súlyos sérülést is okozhatnak.

A sértett fejének, tarkójának ököllel történő ütlegelése, majd a bántalmazástól földre kerülő sértett testének megrugdosása egyértelműen felveti a nyolc napon túl gyógyuló sérülés

bekövetkeztének lehetőségét, amellyel szemben az I. rendű terhelt közömbössége nem vonható kétségbe.

Nem helytálló a legfőbb ügyészi észrevétel azon hivatkozása, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének bizonyítékokat értékelő részében (elsőfokú ítélet 12. oldal 5. bekezdés) tényként rögzítettekben nem vonható aggálytalan jogi következtetés arra, hogy a terheltek a bántalmazás során előre láthatták a súlyosabb sérülés bekövetkezésének lehetőségét, ennek hiányában viszont az eshetőleges szándék sem állapítható meg.

Az elsőfokú bíróság ugyanis a hivatkozott helyen mindössze az igazságügyi szakértői vélemény megállapításait ismertetette. Ebből azonban arra a jogi következtetésre jutott, hogy a bántalmazás módjából, körülményeiből, illetve a megtámadott testtájékból nyolc napon túl gyógyuló sérülés okozására irányuló szándék állapítható meg (elsőfokú ítélet 15. oldal 5. bekezdés).

Ez a következtetés pedig az adott tényállás tárgyi és alanyi körülményeinek feltárása alapján egyértelműen helyes, vagyis az alapügyben eljáró bíróságok az anyagi büntetőjog szabályainak hibátlan alkalmazásával minősítették az I. rendű terhelt cselekményét súlyos testi sértés büntette kísérletének.

A felülvizsgálati indítvány jogi álláspontjának alátámasztásául következetesen hivatkozik az élet és testi épség büntetőjogi védelméről szóló 15. számú irányelvre. Az abban írtak azonban az alapügyben eljáró bíróság jogi érveit erősítik meg, ugyanis a cselekmény minősítésénél a bíróság is az elkövetéskor fennálló tudati állapotból indult ki, amelyre a külvilágban megnyilvánult és így megismerhető tényekből következtetett vissza. Ennek során figyelembe vette a bántalmazás módját, és az erő kifejtés mértékét is.

A bántalmazás ugyanis olyan intenzitással és olyan módon valósult meg, amely a közönséges élettapasztalat szerint a ténylegesen okozottnál súlyosabb sérülés előidézésére is vezethetett volna. Az I. rendű terhelt cselekményének minősítésén mit sem változtat az a körülmény, hogy a földön fekvő, már védekezésre is képtelen sértettet a II. rendű terhelt rugdosta meg, ugyanis a tettestársak egymás tevékenységéért büntetőjogi felelősséggel tartoznak. Ezt a felelősséget a Btk. 20.§ (3) bekezdése szerint pedig az alapozta meg, hogy a terheltek társuk szándékát felismerve, egymás tevékenységét kölcsönösen kiegészítve vettek részt a sértett bántalmazásában.

Megjegyzi a Legfelsőbb Bíróság, hogy a terheltek cselekményének könnyű testi sértés vétségekénti minősülése esetén is joghatályos lenne a sértett által előterjesztett magánindítvány. Nem

feltételesen előterjesztett indítványról, hanem a nyomozás kezdetén a cselekmény jogi megítélésének bizonytalanságáról volt ugyanis szó, amelyre figyelemmel a sértett egyértelműen kinyilvánította a büntetőeljárás lefolytatására és a terheltek megbüntetésére irányuló igényét, függetlenül a cselekmény büntetőjogi megítélésétől.

Az I. rendű terhelt cselekményének helyes minősítésére tekintettel, a garázdaság vétségének valóságos alaki halmazatban történő megállapítására a Btk. 271.§ (1) bekezdésében megfogalmazott szubszidiaritásra figyelemmel nem kerülhetett sor. Megjegyzendő, hogy a sértett bántalmazására az irányadó tényállás szerint nyilvános forgalom elől elzárt telephelyen került sor, amely egyébként is komolyan megkérdőjelezhetette volna a terheltek által elkövetett cselekmény alkalmasságát a köznyugalom megzavarására.

A Legfelsőbb Bíróság a Be. 423.§-ának (5) bekezdése alapján, a Be. 416.§ (1) bekezdés c) pontja szerinti felülvizsgálatot elvégezve nem észlelt abszolút hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértést sem, ezért az alaptalan felülvizsgálati indítványra figyelemmel a megtámadott határozatokat a Be. 426.§-a alapján hatályában fenntartotta.

A fellebbezés és a felülvizsgálat kizártságára, valamint az indítvány megismétlésének tilalmára vonatkozó figyelmeztetés a Be. 3.§-ának (4) bekezdésén, illetve a 416.§ (4) bekezdésének b) pontján, továbbá a 418.§ (3) bekezdésén és a 421.§-ának (2) és (3) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2011. március 8.

Dr. Akác József s.k. a tanács elnöke, Dr. Varga Zoltán s.k. előadó bíró, Dr. Márki Zoltán s.k. bíró.

A kiadmány hitelél:

*írnok
MV*